U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **T. T.,** zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem, se sídlem AK Slezská 14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2011, č.j. OAM-352/LE-BE02-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2012, č. j. 47 Az 11/2011 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

II. Zástupci stěžovatele Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, advokátovi se sídlem AK Slezská 14, Praha 2, **se určuje** odměna částkou 2.880 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2011, č.j. OAM-352/LE-BE02-ZA14-2011. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, v souladu s ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zkoumal, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje

vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti netvrdil, a tím spíše pak ani neuvedl její důvody (tj. *v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat*). Za tohoto stavu věci se Nejvyšší správní soud mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že správní orgán nijak nezjišťoval situaci v zemi původu stěžovatele, porušil při rozhodování § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Stěžovatel je toho názoru, že přesto, že o udělení mezinárodní ochrany požádal již

poněkolikáté, správní orgán i soud měly zvážit všechny nové skutečnosti, které uvedl. K těmto skutečnostem patří zejména obavy z napadení ze strany příbuzných člověka, který byl zabit ve rvačce a obavy z uvěznění v zemi původu, v níž dle zprávy Amnesty International za rok 2011, stále přetrvávají problémy zneužívání vězňů a zadržených osob ze strany policejních orgánů, velmi špatné podmínky ve věznicích a vazebních věznicích, neúměrně trvající zadržování osob v přípravném řízení a celkově korupcí stižený soudní systém. Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel žádal v České republice o udělení azylu poprvé v r. 2008, kdy jako důvod žádosti uvedl čínský původ jeho přítelkyně, pro který jej opustili kamarádi a rodina si nepřála, aby se s ní stýkal. Žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, se žalobou ani s kasační stížností stěžovatel neuspěl. Podruhé stěžovatel v České republice o udělení azylu žádal v r. 2009, kdy jako důvod žádosti uvedl, že zde chce žít s novou přítelkyní. Toto řízení bylo zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti. Poté o udělení azylu požádal 8. 12. 2011, kdy nad rámec toho, co uvedl v předchozích žádostech, dále uvedl, že v roce 2006 byl v zemi původu stíhán pro trestný čin krádeže a ublížení na zdraví s následkem smrti. Opakovaně žádá o mezinárodní ochranu s tím, že důvody předchozích žádostí trvají. S českou přítelkyní se rozešel, a znovu navázal kontakt s družkou. Pokud jde o trestní stíhání v zemi původu, k tomu stěžovatel sdělil, že tyto skutečnosti dříve neuvedl z obav, že mu přivodí vrácení do země původu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2011 řízení zastavil pro nepřípustnost žádosti, krajský soud z téhož důvodu rozsudkem žalobu zamítl, proti čemuž stěžovatel podal kasační stížnost, jejíž posouzení je předmětem právě tohoto řízení u Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížností ztotožnil se závěry napadeného rozsudku, přičemž rozvedl skutečnosti a uvedl úvahy, které jej k tomuto vedly, kasační stížnost označil za nepřijatelnou, a navrhl její odmítnutí, popř. neztotožní-li se Nejvyšší správní soud s názorem žalovaného, její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud považuje námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti, taktéž jako krajský soud v napadeném rozsudku, za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i soudu. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný neměl primárně povinnost znovu se zabývat splněním podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, ale v prvé řadě bylo jeho povinností zkoumat, zda jsou důvody pro udělení azylu shodné, jako v žádosti (žádostech) první (předchozích), či zda jsou rozdílné. Jak žalovaný správní orgán, tak krajský soud, náležitě posoudily a vyložily, proč nelze nyní stěžovatelem tvrzené skutečnosti považovat za nové, azylově relevantní, tj. za nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez stěžovatelova vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany.

V nyní posuzované věci je zřejmé, že nyní tzv. nově uváděné důvody stěžovatelem, nejsou důvody novými, jak je má na mysli zákon o azylu. Jak uvedl žalovaný správní orgán, i krajský soud, jde o důvody, které byly logicky stěžovateli známy při podávání

předchozích žádostí o udělení azylu, a ten je nikoliv bez vlastního zavinění neuvedl. Proto k nim nyní žádný z orgánů rozhodující ve věci stěžovatelovy opakované žádosti o udělení azylu nemohl přihlížet.

Nejvyšší správní soud uvádí, že i podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kde lze, kromě judikatury uváděné krajským soudem v napadeném rozsudku, dále odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, platí, že*: Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*

Ve spojení s tímto odůvodněním Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v celkovém kontextu posuzované věci je třeba zohlednit také skutečnost, že správní orgán posuzoval nynější žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy byl stěžovatel zajištěn za účelem správního vyhoštění (rozhodnutí o zajištění ze dne 25. 11. 2011), v návaznosti na nerespektované rozhodnutí o udělení správního vyhoštění (rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 3. 2008). Ostatně i v tomto směru má Nejvyšší správní soud také již ustálenou judikaturu - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, www.nssoud.cz, kde se uvádí: *Žádost o azyl podaná..... poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce – advokát, Mgr. Jiří Ostrýt, se sídlem AK Slezská 14, Praha 2. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 2.880 Kč za jeden úkon právní služby à 2.100 Kč, a sice za sepsání kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 1 x 300 Kč paušální náhrady

hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem DPH, byla odměna navýšena o 20 %. Celková částka odměny advokáta tak činní 2.880 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu